17 Απριλίου 2014

“Τα μαρτύρια σου επιστώθησαν σφόδρα” (ΨΑΛΜ. 93, 5)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Τι εστί Πίστις; Απόλυτη εμπιστοσύνη εις τον Θεόν. Εμπιστοσύνη και ανάπαυσις εις το Πανάγιον και Σωστικόν θέλημά Του. Εργασία πνευματική δια τον καταρτισμόν και τον εξαγνισμόν της ψυχής μας εντός των κόλπων της Εκκλησίας μας, δηλαδή της Αγίας μας Ορθοδοξίας. Αυτοί δε που ηγωνίσθησαν ισοβίως και ακαταπαύστως βιώνοντας την αλήθειαν της Πίστεώς μας, οι Άγιοι δηλαδή, μας διαβεβαιώνουν ότι το μόνον δια το οποίον αξίζει κανείς να ζη και να προσφέρη την ζωήν του είναι αυτή η αληθινή Πίστις που τελικώς εκφράζεται ως αγάπη προς τον Θεόν και αγάπη προς τους ανθρώπους.

Αλλά τα αποτελέσματα της χριστιανικής ζωής δεν είναι θεωρητικά και υποκειμενικά. Τα τεκμήρια της Πίστεως που παρέχει ο ίδιος ο Θεός εις τους ανθρώπους είναι αντικειμενικά και ουδείς έχων σώας τας φρένας μπορεί να τα αμφισβητήση και να τα αρνηθή. Και αυτά, όπως θα δούμε εις την συνέχεια, είναι τόσα πολλά, που δεν μπορεί κανείς να τα αψηφίση αρκεί ο νους να μην έχη σκοτισθή από τα τα διάφορα πάθη και ο άνθρωπος να έχη την αγαθή προαίρεσι. Ο άνθρωπος μάλιστα που δέχεται τις επισκέψεις της Χάριτος, η ύπαρξις που λούζεται από τον φωτισμό της Αγίας Τριάδος, πλήρης συγκινήσεως και ιερού ενθουσιασμού, αναφωνεί μετά του Προφήτου και βασιλέως Δαυΐδ: «Τα μαρτύριά σου επιστώθησαν σφόδρα» (Ψαλμ. 93, 5)! Δηλαδή, οι λόγοι Σου οι προφητικοί απεδείχθησαν, από τα ίδια τα πράγματα, απολύτως αξιόπιστοι!

Αλλά, ας περάσωμε τώρα να δούμε τα τεκμήρια αυτά της Πίστεως, κατ᾽ αρχάς

μέσω των Προφητειών. Και αναφερόμεθα, τόσον εις τους ταλαιπώρους αθέους και απίστους, όσον και εις εκείνους που κινούνται εις τους πολυδαιδάλους δρόμους των ποικίλων «θρησκειών», των ατραπών των αιρέσεων και των πεπλανημένων οδών των χριστιανικών λεγομένων ομολογιών.

Πως είναι δυνατόν να εξηγηθούν με την απλή και τετράγωνη λογική οι Προφητείες της Πίστεώς μας; Πως δηλαδή θα ερμηνευθή το γεγονός ότι με ακρίβεια καταπληκτική έχουν προφητευθή γεγονότα αιώνες ολοκλήρους πριν πραγματοποιηθούν και πραγματοποιούνται αυτά όταν έρχεται ωρισμένος και προκαθωρισμένος καιρός εν πάση λεπτομερεία; Οι Προφήτες εις τον χώρο της Παλαιάς Διαθήκης βλέπουν εμπρός τους και βιώνουν εκείνα τα οποία θα πραγματοποιηθούν μετά από αιώνες. Ο δε μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ησαΐας, 800 ολόκληρα έτη προ Χριστού, διαβλέπει τόσον εναργώς ενώπιόν του να εξελίσσωνται τα γεγονότα περί του Ιησού, ωσάν να ευρίσκετο ο ίδιος χρονικώς παρών, με αποτέλεσμα να χαρακτηρισθή υπό της Εκκλησίας ως « ο πέμπτος Ευαγγελιστής».

Ποιά άλλη «θρησκεία» διαθέτει προφητείες δια την δομήν του πιστεύω της; (Φυσικά, η Ορθοδοξία μας δεν είναι «θρησκεία», είναι η αποκεκαλυμμένη αλήθεια του Θεού εις τον άνθρωπο). Ας μη ψάχνωμε αδίκως, διότι δεν υφίσταται ούτε μία. Μάλλον θα λέγαμε πως σε όσες περιπτώσεις κατά το μήκος των παρελθόντων αιώνων λειτούργησε ο λεγόμενος «σπερματικός λόγος», εκεί προητοιμάζετο η ανθρωπότης, μέσω ενός είδους προφητείας, δια την πραγματικότητα που έμελλε να έλθη εις τον κόσμον, δηλαδή τον Χριστόν και το Σώμα Του την Εκκλησία.

Και για να μην ισχυρισθούν τώρα κάποιοι ότι αυτά που αναφέρομε είναι θεωρίες και μόνον, ας ακούσωμε, από τα βάθη του χρόνου, τον «σπερματικό λόγο» του Σωκράτη, ο οποίος εις τα τελευταία έτη του βίου του εδίδασκε τα εξής εις τους προγόνους μας: «... Τον λοιπόν βίον καθεύδοντες διατελοίτε αν, ει μη τινα άλλον ο Θεός υμίν επιπέμψειε κηδόμενος υμών» (1). Δηλαδή, θα κοιμάσθε δια παντός, εκτός εάν σας λυπηθή ο Θεός και σας αποστείλη κάποιον άλλον ο οποίος θα σας φροντίζη και θα σας πη γιατί ζήτε.

Αλλά, είναι η μόνη μαρτυρία αυτή από τον χώρον των Ελλήνων φιλοσόφων; Φυσικά όχι. Εάν κανείς έχη την διάθεσι και μπορεί να μελετήση, θα βρη καταπληκτικό υλικό εις το θέμα αυτό, και μάλιστα εις όλα τα έθνη και τους αρχαίους πολιτισμούς της ανθρωπότητος, ακόμη και εκεί που είναι αδύνατον να φαντασθή ο νους.

Και το τονίζομε αυτό, διότι ποιός θα μπορούσε ποτέ να διανοηθή ότι και αυτός ο Βουδδισμός περιέχει μαρτυρίες δια την κατάλυσίν του και την οριστική του

χρεωκοπία εμπρός εις την πραγματικότητα της Θείας Ενανθρωπήσεως; Κατά τις αψευδείς μαρτυρίες που προσκομίζει ο ίδιος ο Βούδδας (συμφώνως με τα κείμενα του Ινδικού Βουδδισμού), ο ιστορικός Βούδδας απέκρουσε επανειλημμένως και κατηγορηματικώς τους ισχυρισμούς των οπαδών του, ότι δήθεν η διδασκαλία του είναι ανυπέρβλητος και ότι συνεπώς δεν πρόκειται να υπάρξη εις το μέλλον υπερτέρα διδασκαλία κάποιου άλλου. Ο ίδιος ο Βούδδας, ο οποίος ως γνωστόν έδρασε τον 5ον αιώνα π.Χ., προείπε αυτά: «Μετά 500 έτη, θα χρεοκοπήση η διδασκαλία μου» (2). Λες και είχε αυτός προαισθανθή ο,τι επηκολούθησε, στην πραγματικότητα όμως ήταν έκφανσις «σπερματικού λόγου».

Άραγε τα γνωρίζουν αυτά σήμερα όσοι προστρέχουν δια να ξεδιψάσουν εις τα «φρέατα τα συντετριμμένα»; Έχουν ιδέα αυτών των πραγμάτων όσοι άνθρωποι, και κυρίως νέοι, αφήνουν την πονεμένη και ευωδιαστή μας Ρωμηοσύνη αρνούμενοι τα ιερά και τα πάτρια; Γνωρίζουν αυτές τις πραγματικότητες όσοι ντρέπονται να ξεδιψάσουν από το «ύδωρ το ζων» της Ορθοδοξίας μας; Αλλά και όσοι έχουν μιανθή από τον ιόν της θρησκειολογικής λύσσας με αποτέλεσμα να απορρίπτουν τον κατηχητικό ρόλο του μαθήματος των Θρησκευτικών; Έχουν πράγματι ιδέα από το τι πρεσβεύουν οι άλλες «θρησκείες», η θα καταλήγουν εις το γνωστό οικουμενιστικό ρεφρέν, ότι όλες οι θρησκείες, και μαζί με αυτές και η Ορθοδοξία, αποτελούν την οδό που οδηγεί εις τον ίδιο Θεό;

Αλλά και κάτι άλλο που συγκλονίζει έτι πλέον, όταν γίνεται κατανοητό, είναι πως ενώ ακόμη και οι άμεσες Προφητείες που περιέχονται εις την Παλαιά Διαθήκη περί της Θείας Ενανθρωπήσεως, των Αχράντων Παθών και της ενδόξου Αναστάσεως εξεπληρώθησαν πλήρως, ο λαός εις τον οποίον ελέχθησαν τελικώς έδειξε τέτοια αχαρακτήριστη συμπεριφορά, ώστε να αναβιβάση τον Υιόν του Θεού εις το ξύλο του Σταυρού.

Όλες αυτές λοιπόν οι Αλήθειες, οι Προφητείες, η ιστορία και η εξέλιξις των γεγονότων, αποτελούν ακλόνητες μαρτυρίες για το ότι τα «μαρτύρια του Θεού επιστώθησαν σφόδρα». Και όλα αυτά, όπως βλέπομε, είναι όχι θεωρίες, ούτε υποκειμενισμοί, αλλά γεγονότα αδιάψευστα και αναμφισβήτητα. Είναι ιστορικά γεγονότα, που όσο και αν προσπαθήση κανείς είναι φύσει αδύνατον να τα αρνηθή. Γι᾽ αυτό και είναι συνεχής και ακατάπαυστος ο πόλεμος εναντίον του Χριστού. Γι᾽ αυτό ολονέν και περισσότερον αυξάνεται το μένος εις το να διαστρεβλώνωνται τα Βιβλικά γεγονότα.

Είναι άραγε τυχαίο το γεγονός ότι κάθε χρόνο που πλησιάζουν οι εορτές των Παθών και της Αναστάσεως, όταν οι ενορίες μας και οι Ιερές μας Μονές γεμίζουν από πιστούς που με κατάνυξι προσπίπτουν εις τον Εσταυρωμένο και Αναστάντα Χριστό, είναι τυχαίο ότι τα τηλεοπτικά κανάλια και τα μεγάλα δημοσιογραφικά

συγκροτήματα αρχίζουν τον πόλεμο της διαστροφής των γεγονότων και της λάσπης εναντίον των πιστών με απώτερο φυσικά σκοπό να χτυπηθή η Θεότης του Χριστού; Αλλά είναι τόσο αφελείς και άφρονες όλοι αυτοί, που τους διαφεύγει το γεγονός ότι ο πόλεμος αυτός, που ολοένα και κάθε τόσο ξεκινούν, είναι χαμένος εξ αρχής. Φαίνεται πως δεν θέλουν να διδαχθούν από την ίδια την ιστορική πραγματικότητα και επαναλαμβάνουν το γελοίο και ανυπόστατο επιχείρημα ότι «ημών κοιμωμένων, εκ του μνημείου εσυλήθη ο νεκρός» (3).

Φυσικά, πίσω από τέτοιου είδους «επιχειρήσεις» υπάρχουν πάντοτε τα «ικανά αργύρια» (αλήθεια, ποίων;) που πατρονάρουν όλες αυτές τις επαίσχυντες ενέργειες και κινήσεις. Αλλά, αυτοί οι «αντικειμενικοί ερευνητές» και τα «καλλιτεχνικά ταλέντα» ας τολμήσουν, εάν διαθέτουν όχι βεβαίως τόλμη αλλά αντικειμενικότητα, ας τολμήσουν να παρουσιάσουν κάτι αντίστοιχο για τον Μωάμεθ και την θρησκεία του... Χρειάζεται σχόλιο επάνω σε αυτά; Ουδέν σχόλιον. Οι μάσκες έχουν πέσει και οι πιστοί δεν κλονίζονται από τους εκάστοτε Ιούδες, τις σκηνοθετημένες έρευνες και τις «στημένες» αναζητήσεις, που δήθεν αναιρούν τα επιχειρήματα της Πίστεως.

Κάτι όμως ακόμη πολύ βασικό που είναι ανάγκη να επισημάνωμε. Όπως η ιδία η ιστορική πραγματικότητα αποδεικνύει του λόγου το αληθές και όπως όλες αυτές οι Χριστολογικές προφητείες επραγματοποιήθησαν έως και την μικροτέρα των λεπτομερειών τους, αυτή ακριβώς η βεβαιότητα πραγματοποιήσεως των προφητειών υφίσταται και δια τις προφητείες περί του Σώματος του Χριστού, περί της Αγίας μας Ορθοδόξου Εκκλησίας. Αυτή η Εκκλησία, παρά τους διωγμούς, μυστικούς, υπούλους και φανερούς, παρά τα μαρτύρια που σε κάθε εποχή υφίστανται οι πραγματικοί πιστοί, ημέρα με την ημέρα, επεκτείνεται και θα επεκτείνεται εις τα πέρατα της οικουμένης. Και πάλι αυτό δεν εξηγείται λογικώς.

Μα, μήπως είναι δυνατόν να εξηγηθούν οι ταπεινώσεις, ο Σταυρός και η Ανάστασις του Χριστού; Επάνω από τους ανθρωπίνους υπολογισμούς υφίσταται η Αλήθεια της Πίστεως. Της ζωντανής Πίστεως που εμπνέεται από Αυτόν που καθοδηγεί το ιστορικόν γίγνεσθαι.

Επομένως, οι εκπληρώσεις των Προφητειών και το γεγονός της ενδόξου και θριαμβευτικής Αναστάσεως του Χριστού πιστοποιούν τα τεκμήρια της αληθείας και εμπνέουν τους αγώνες των πιστών όσο και αν αυτοί οι αγώνες κοστίζουν. Ο Αναστάς Κύριος έσπασε τα δεσμά του θανάτου, κατήσχυνε τον Διάβολο και ελευθέρωσε όσους θέλουν να ελευθερωθούν και να καταστούν απελεύθεροι Χριστού. Εάν κανείς επιμένη εις το αντίθετο, δεν έχει παρά να αναμένη επ᾽ ολίγον έως ότου υποστή και αυτός την ολοκληρωτική καταισχύνη.

Εμείς τώρα, όλοι οι πιστοί, να νηπιάζωμε εις την αμαρτία υψώνοντας τα βαΐα των φοινίκων υποδεχόμενοι τον Χριστό, ο οποίος μας προσφέρει την πνευματική τροφή που είναι η μόνη ίασις και τροφή εις τις υπαρξιακές ανάγκες των ανθρώπων και που μας δίδει την ελπίδα της υπερβάσεως του θανάτου.

Ο Χριστός μας είναι ο Νυμφίος της κάθε ψυχής, η οποία ψυχή καλείται να εισέλθη εις τον Νυμφώνα, την Εκκλησία, δια να γευθή την χαρά της αγάπης και της σωτηρίας που προσφέρει ο φιλεύσπλαγχνος Κύριός μας. Εμπρός εις αυτήν την τελεία αγάπη του Χριστού μας εμείς οφείλομε να συναισθανθούμε ότι τα ένδυμα της ψυχής μας, από την αμαρτία και την απιστία μας προς Αυτόν, έχουν ρυπανθή. Διότι, «πιστεύω εις τον Θεόν» σημαίνει ότι δεν με εγγίζει ο,τι «σερβίρει» η κάθε εποχή, αλλά «πιστεύω εις τον Θεόν» σημαίνει ότι θέλω να έχω προσωπική σχέσι μαζί Του-κοινωνία και να μιμούμαι το παράδειγμα της αγάπης Του, της θυσίας Του, της προσφοράς Του εις τον άνθρωπο. Να μιμούμαι την αγάπη, την αληθινή, την γνήσια, την θυσιαστική, την ολοκληρωτική, που οδηγεί εις την κοινή πορεία με τον γλυκύ Ιησού. Μυροφόρος πρέπει να είναι η στάσις κάθε ψυχής και να συναισθάνεται την αμαρτωλότητά της, αλλά συγχρόνως πρέπει να γνωρίζη ότι ο Χριστός δεν απορρίπτει κανέναν και χαίρεται με την επιστροφή κάθε μυροφόρου ψυχής.

Τα δικά μας μύρα ας είναι η μετάνοιά μας. Να αναλάβωμε «μυροφόρου τάξιν», φέροντες τα δικά μας μύρα εις τον Χριστόν. Να αποκτήσωμε την τόλμη του Ευσχήμονος Ιωσήφ με σταθερότητα εις την πίστι μας, να έχωμε την μετάνοια, την ομολογία και την πίστι του ληστού και να αρνηθούμε την κακία, τον εγωισμό και όλα τα πάθη μας. Να νίπτωμε τα πόδια των ανθρώπων με προσφορά και διακονία άνευ αμοιβής, προσφέροντας θυσία με δάκρυ και ταπείνωσι.... Αγάπη, προσφορά, θυσία, μετάνοια, όχι με το ψεύτικο φιλί του Ιούδα, αλλά με το δάκρυ της πόρνης. Όχι με το θράσος του ψεύτη με το φιλί στο πρόσωπο, αλλά στα πόδια με ταπείνωσι. Έτσι, προσφέροντας τα μύρα της έμπρακτης επιστροφής-μετανοίας εις τον Χριστόν, ο Κύριός μας, που αγκαλιάζει τους πάντας χωρίς εξαίρεσι, θα ελαφρύνη το φορτίο της πορείας από τον Γολγοθά μας προς την Ανάστασί μας, και θα μας οδηγήση εις την Ανάστασι της νίκης ενάντια εις τον θάνατο. Να νεκρώσωμε λοιπόν τα πάθη μας δια να γευθούμε την προσωπική μας ανάστασι.
Καλή Ανάστασι σε όλους μας.

ΧΡΙΣΤΟΫΦΑΝΤΟΣ

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Πλάτωνος, Απολογία Σωκράτους 18 (31Α).

2. Λ. Φιλιππίδου, Ιστορία της Εποχής της Καινής Διαθήκης (εξ απόψεως παγκοσμίου και πανθρησκειακής), Τόμος Β΄ σελ. 775 -778. ΑΘΗΝΑΙ 1958.
3. Τη Τετάρτη της Διακαινησίμου, εσπέρας, Στιχηρά Ανατολικά, Ήχος πλ. α΄.

ΠΗΓΗ:**http://hristoifantos.blogspot.gr/**

Πηγή: impantokratoros.gr